

Antidogma - Svindlerek listája: Rooseveltt is rajta van

2013 május 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nemrég újabb illusztris névvel bővült azon notabilitások köre, akiket a zsidók nem szeretnek, és ezért antiszemitának minősítenek, akár posztumusz is.

Amint azt egy bizonyos Rafael Medoff elárulta (Los Angeles Times, 2013. április 7.), Franklin Delano Roosevelt is rajta van azon a feketelistán, amelyen a Jahve kedvencei iránti kötelező hódolat elmulasztásában vétkeseknek tartják számon a jeruzsálemi Központi Cionista Archívumban. Medoff, aki civilben az amerikai földön gombamód szaporodó holokauszt-kutató gitt-intézetek egyikének a tótumfaktuma, az Egyesült Államokat a náci Németország és a fasiszta Olaszország elleni háborúba léptető néhai elnök többnyire magánkörben elhangzott szavaiból mazsolázik, érezhetően mazochista élvezettel.

Nem Roosevelt volt persze az USA egyedüli antiszemita elnöke, hiszen például Harry Truman is olyan – a valóságtól természetesen igencsak elrugaszkodó – kitételeket engedett meg magának a naplójában, hogy „a zsidók nagyon egoisták”, Richard Nixonnak pedig volt képe „agresszívoknak és gyölöleteseknek” titulálni őket a fehér házi irodájában rögzített beszélgetések során. Más kérdés, hogy az antiszemita Truman ugyanaz, aki – a megvesztegetést, a nyomásgyakorlást és a zsarolást is beleértve – minden eszközt felhasznált annak érdekében, hogy az ENSZ Közgyűlésének Palesztina megosztását javasoló (nem pedig elrendelő!) határozatát minél több országgal elfogadtassa.

Persze a cionisták gyakran a legvirulensebb antiszemitáknál találtak megértő fülekre, mivel közös volt az a vágyuk, hogy megszabadítsák a világot a zsidóság jelenlététől, amelynek mindkét fél szerint a zsidó államban kellett volna összegyűlnie. Azok számára, akik nem táplálnak különösebb animozitást velük szemben és ugyanolyan állampolgároknak tekintik őket, mint a többieket, az a gondolat, hogy a zsidók hazája valahol a Közel-Keleten található, teljesen értelmetlennek tűnik. Ez viszont egyáltalán nem tetszik a cionistáknak – egyébként teljesen logikus módon.

Ahogy az sem, hogy Roosevelt a jelek szerint megelégedett Németország és Japán legyőzésével, a holokausztot azonban nem tekintette a prioritásának, egyébként Churchillhez és De Gaulle-hoz hasonlóan, akik az emlékirataikban egyetlen szóval sem említik. Hogyan is tehetett volna másként, amikor olyan jelenségről van szó, amely egy jóval a halála után sugárzott tévésorozatnak köszönheti az elnevezését és a reklámozását? Medoff mindenesetre biztos benne, hogy Roosevelt zsidókkal kapcsolatos személyes érzelmei részben magyarázatul szolgálnak az Egyesült Államok holokauszttal szembeni (kezdetben legalábbis) igencsak visszafogott reakciójára.

Példaként Roosevelt és Churchill 1943. májusi washingtoni találkozására hivatkozik, amelyen az amerikai elnök – Henry Wallace alelnök naplója szerint – a „zsidókérdés megoldása (sic!) legjobb módszerének” a zsidók egész világon történő szétszórását tartotta, ahogyan azt már a '20-as években letesztelte a georgiai Meriwether megyében és Hyde Parkban, mindenhová csupán négy-öt zsidó családot telepítve, abból a – nyilván empirikus tényeken alapuló, ámbátor nagyon is antiszemita jellegű – megfontolásból kiindulva, hogy „ha csak ennyi lenne belőlük, a helyi lakosságnak sem lenne ellenvetése”.

Medoff szerint ez a Rooseveltnél is tetten érhető? elítélet magyarázta az USA szigorúan restriktív bevándorlási politikáját a náci Németországból menekülő zsidók tekintetében, holott az elnök számára minimális politikai kockázattal járt volna a bevándorlási elírások enyhítése, vagy legalább az érvényben lévő kvóták kitöltése, amelyek a hitleri érában évi 26 ezer németországi zsidó bevándorlását tették lehetővé, de csak elvileg. A gyakorlatban ugyanis alig negyedennyien érkeztek, mivel a többséget elbátortalanították vagy egyenesen diszkvalifikálták a túlzóan szigorú bürokratikus elírások.

Ráadásul Roosevelt notórius visszaeső antiszemita számított, akinek az ismert bűnlajstroma 1923-ban kezdődik, amikor a Harvard Egyetem vezetőségi tagjaként úgy gondolta, hogy túl sok zsidó diák látogatja az egyetemet, és ezért támogatta a számukat korlátozó kvóta megállapítását. 1936-ban egy magánbeszélgetés során arra az egészen hajmeresztő inszINUÁCIÓRA vetemedett, hogy Lengyelország gazdaságát a zsidók uralják, és ennek tulajdonítható az ott tapasztalt antiszemitaizmus. Egy 1941-es kabinetülésen megjegyezte, hogy az oregoni államapparátus alkalmazottai között túl sok a zsidó, 1943-ban pedig kormánytisztviselők előtt kijelentette, hogy a szövetségesek által felszabadított francia Észak-Afrikában a bennszülött zsidók számát „feltétlenül korlátozni kell számos foglalkozásban, elkerülendő azokat a sajátos és érthető (sic!) szemrehányásokat, amelyekkel a németek illetik a zsidókat Németországban”.

Ráadásul Roosevelt meglehetősen cinikusan viszonyult a zsidó menekültek érdekében folytatott lobbizáshoz is, nemes egyszerűséggel „zsidó nyavalygásnak” minősítve azt, miközben az egyik szenátornak megvallotta büszkeségét a miatt, mert „nincs zsidó vér az ereinkben”.

Leggyakrabban azonban azt az általánosan elterjedt – de persze minden alapot nélkülöz? – antiszemita sztereotípiát visszhangozta, miszerint a zsidók „túlreprezentáltak” (overcrowding) bizonyos foglalkozási ágakban, és túlzott befolyással bírnak. Mintha magát Hitlert hallanánk. Ezzel azonban még nincs vége a Harmadik Birodalom Főhrere és az Egyesült Államok elnöke közötti nézetazonosságnak. Kiderült ugyanis, hogy Hitlerhez hasonlóan Roosevelt is ellenezte a fajkeveredést, azt javasolva, hogy a jöv?ben azokra korlátozzák az USA-ba való bevándorlást, akiknek „megfelel? fajta a vérük”.

Függetlenül tehát attól, amit Hitler legy?zésével ténylegesen megtett értük, mára Rooseveltt hovatovább azonos platformra került az el?bbivel a történelem zsidók által felállított ítél?széke szemében, amely el?tt ez alkalommal Rafael Medoff képviselte a vádat. Mindez akár tanulsággul is szolgálhatna az illetékes elvtársaknak a Zsidó Világkongresszus Budapestre összetrombitált demonstratív-provokatív szeánsza alkalmából. Sapienti sat.

MD 2013. V. 8.

Gazdag István - antidogma.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláizról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló